

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 263/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s. r. o., Piaristická 46, Trenčín, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Okresného súdu Trenčín č. k. 22 C 31/2010-260 zo 6. marca 2014 a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 682/2014-339 z 11. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 682/2014-339 z 11. júna 2015 a rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 22 C 31/2010-260 zo 6. marca 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi súdneho konania vedeného okresným súdom ako žalobcovia v konaní o určenie vlastníckeho práva proti žalovanému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“).

3. Okresný súd vydal vo veci 6. marca 2014 rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a sťažovateľom uložil povinnosť zaplatiť žalovanému spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v sume 711,74 €. Sťažovatelia sa proti predmetnému rozsudku odvolali. Krajský súd rozsudkom z 11. júna 2015 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľov zaviazal zaplatiť žalovanému spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,87 €.

4. Sťažovatelia v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uviedli:

«Sťažovatelia 1-4 sme sa v žalobe domáhali svojho vlastníckeho práva, ktoré nám zaručuje platné právo Slovenskej republiky. Vlastníctvo parc. [REDAKOVANÉ], ktoré nadobudol titulom vydržania žalovaný [REDAKOVANÉ], nemôže požívať ochranu, nakoľko bol nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom zneužitím vlastníckeho práva k predmetnej parcele nás sťažovateľov 1-4. Preto by zásah súdu do súčasného "vlastníckeho práva" k predmetnej parcele, ktoré svedčí zápisom v [REDAKOVANÉ] v prospech žalovaného [REDAKOVANÉ] bol zákonný, nakoľko sťažovatelia tvrdíme, že tento majetok (parc. č. 69) je zo strany žalovaného nadobudnutý nezákonným spôsobom.

... súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal a nezohľadnil všetky relevantné skutočnosti, na ktoré sťažovatelia sme poukazovali na pojednávaní súdu 6.3.2014, konajúci sudca odmietol znova vypočúť sťažovateľku [REDAKOVANÉ] aj napriek tomu, že chcela predniesť dôležité skutočnosti. Súd naše dôkazné prostriedky vo vydanom rozsudku vôbec nezohľadnil.

... proti vyššie uvedeným rozsudkom súdov sme sťažovatelia nepodali dovolanie, nakoľko sme ani nevedeli, že ho môžeme podať, keďže sme neboli na oboch pojednávaniach súdov zastúpení advokátom, ale len osobou s právnickým vzdelaním, ktorá nás nepoučila o možnosti podať odvolanie prostredníctvom advokáta.

Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimacy každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné - teda neobhájitelné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne.

V zmysle vyššie uvedeného sme sťažovatelia toho názoru, že vyššie opísaným postupom všeobecných súdov bolo porušené základné právo nás sťažovateľov na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.»

5. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd o ich sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými rozsudkami krajského súdu z 11. júna 2015 a okresného súdu zo 6. marca 2014, predmetné rozsudky zrušil, priznal im primerané finančné zadosťučinenie spoločne a nerozdielne v sume 4 000 € a nahradil im trovy konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 22 C 31/2010-260 zo 6. marca 2014 a rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 682/2014-339 z 11. júna 2016. Sťažovatelia nesprávne označili v petite svojej sťažnosti rozhodnutie krajského súdu ako rozsudok z roku 2016, avšak z obsahu sťažnosti a jej príloh je celkom zjavné, že ide o rozsudok z roku 2015. Ústavný súd túto zjavnú chybu v písaní v sťažnosti preklenul bez toho, aby sťažovateľov vyzýval k jej oprave a pri vymedzení predmetu konania už formuloval správne údaje týkajúce sa napadnutého rozhodnutia.

9. Ústavný súd poukazuje na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

10. Ďalej ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde

zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

11. Napadnuté rozsudky krajského súdu č. k. 4 Co 682/2014-339 z 11. júna 2015 a okresného súdu č. k. 22 C 31/2010-260 zo 6. marca 2014 nadobudli právoplatnosť 7. augusta 2015. Sťažovatelia mohli teda voči uvedenému rozsudku krajského súdu uplatniť sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy iba v rámci predpísanej zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku krajského súdu. Je nepochybné, že sťažnosť sťažovateľov doručená ústavnému súde elektronicky 5. júna 2018 bola podaná dávno po uplynutí predpísanej zákonnej lehoty dvoch mesiacov, ktorá sťažovateľom uplynula k 7. októbru 2015. Sťažovatelia podali svoju sťažnosť oneskorene, pričom zmeškanie lehoty nie je možné v zmysle citovanej judikatúry odpustiť. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľov v časti namietaného rozsudku krajského súdu posúdil ako oneskorene podanú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju ako takú odmietol.

12. S prihliadnutím na uvedené bolo po odmietnutí sťažnosti ako celku už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2018